

Winkätkä

olemme ruvenneet

Eläinsuojeluseuraan.

Kirjoitti

Alex. Lindqvist.

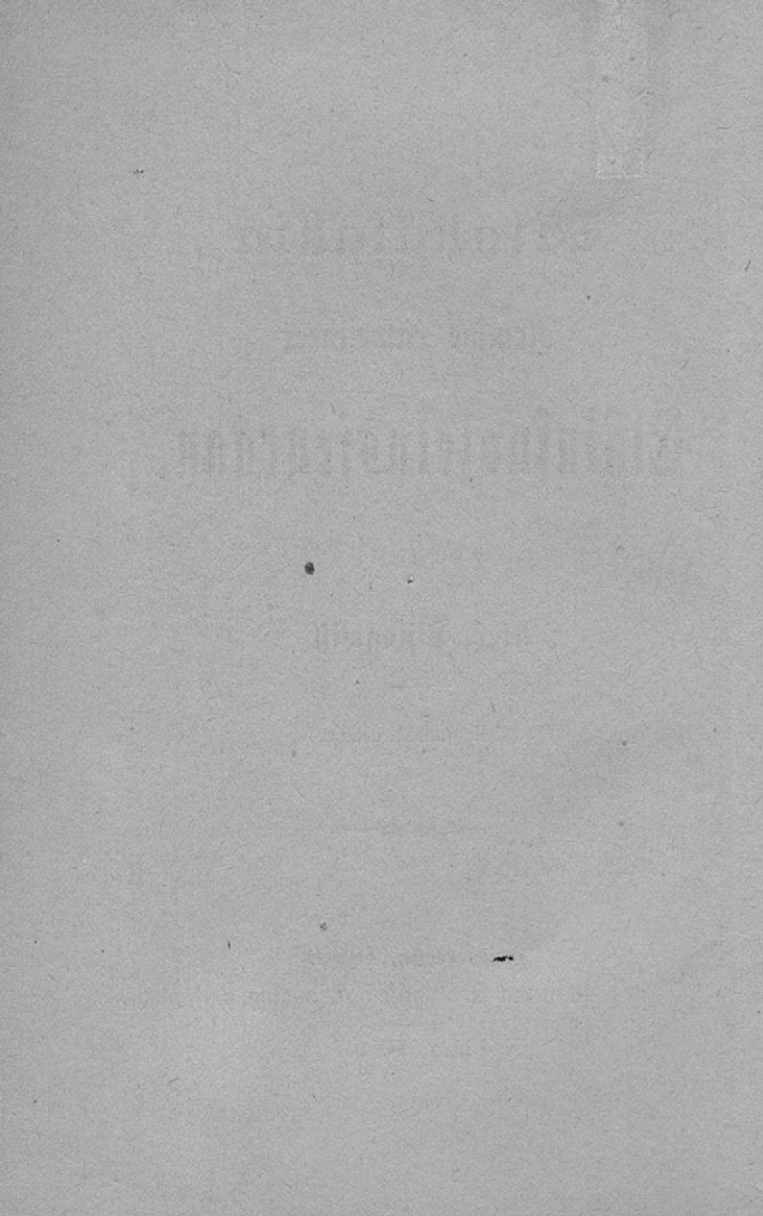
Jälkipainos kielletään.

Tampereella, 1898.

Majlund & Lyytisen kirjapaino.

Sinta: 10 p.

Tuolla ulkona on talvi, kylmää ja lunta, jäiset aallot, pimiä hiljaisuus. Ihmiseri ei jäädy koskaan, yksi tuon ihmiseren liikutetuista laineista on kotoontunut tänne Tammelaankin ja etsimme rantaan. Minkä vuoksi olemme täällä? yksi ajatus herättää meitä, yksi into yhdistää meidät. Me tahdomme suojella eläimiä ihmisten väärnyksiltä, tämä on myöskin ajan riento: Me tahdomme tämän ajan myös wiedä laajalle: Me kaikki olemme nyt meren aaltoja, eikä enää sisäjärven laineita. Alto käy eteenpäin, nousee ja laskee, wahto katoaa, ja jällelle jää se joka on juurtunut jäiishyden lakiin.

Miin mekin menemme ulos koetellaksemme maailmaa. Mutta miksi olemme me täällä? Miksi ei kernaammin joissakuisja noissa lufemattomissa toisissa yhdistyksissä ja seuroissa jotka joka päivä nousewat ympärillämme ja ojentawat lättänsä meille, niinkuin huutaisiwat tarttufaa tuohon. Kaikki nuo toiset owat asettaneet tarkoituksensa ihmisten hyväksi ja huutawat meille, te köyhät eläinten ystävät, pois tieltä, pois tieltä, antakaa tilaa ihmisille! Odottakaa te siksi kuin me kaikki hyvää tekewät ja siwistyneet yhdistykset olemme täyttäneet meidän tarkoituksemme. Silloin wasta, silloin, woi sitä ajatella eläimiä.

Mutta me kiitämme muistutuksesta, se aika ei milloinkaan saavuta meitä. Suolaa meidänkin raiwata tietä niin kauwaksi kuin woimme! Meidän ajatuksemme ei ole alempana teidän. Me emme ole myös tyyntwäisiä pienille murenoille. Me emme aivo kerjätä teidän armelijaisuus leipäämme. Me olemme kyllä tyyntwäiset siitä että saamme ulottaa tahtomme yli koko luomakunnan teidätkin hyvät herrat ja rouvat siihen luettuna.

Tuskin on tuo yläpiä vastaus meiltä unoh- tunut ennenkun me tunnemme itsemme turwattiemme suojelemisesta korkeammiksi ja paremmiksi laiffia muita yhdistyksiä, me sanomme noille kowasyhdämellisille: ystäwäni sääli omaa wahinkoas kun sinä pahoin pitelet hewostasi, karjaasi, koiraasi eli kuin tapat noita pikkulintuja, jotka wapauttaa sinut niin monesta wahingollisesta hyönteisestä! Ajatteles kuinka monta etua sinulla on, kuin pitelet niitä hywin ja hellästi.

Puhu tuulelle! kuuleeko hän meitä? uskooko hän meitä? Kuinka eikö ole sanottu orjain omistajille, älä kibuta orjiasi, sillä se on sinun oma etusi hyötyysi kuin kohtelet niitä hywin, uskoiko hän tätä? Ei hän wain kuusasi onnetonta orjaansa, siksi kuin ruosta murtuu jo hänen hermostuneesta kädestään.

Mo niin, kuin tässä puhutaan kuuroille korwille, niin puhukaamme nyt tunteille, sanokaamme noille kowasyhdämellisille: ajattele noita raukkoja eläinparvoja, kuwaappas itsesi eli että joku rakkaista omaisistasi saisi kärsiä noita kauheita kärsimyksiä. Niin kyllä ne hyvät ihmiset kuulewat meitä ja tulewatpa liikutetuksikin aina kynneseihin. He tunterwat todellista sääliäkin noita raukkoja eläimiä nähdessään

kun niitä rääkätään, tai kun kuulevat niiden kärke-
mistä puhuttavan ja kirjoitettavan, mutta niistä
kun ei he kuule eli näe niin se ei vaikuta heihin
mitään. Tänäpäni ovat he kyllä kaikessa myötä,
vaan huomenna on kaikki unohdettu että kukaan kärke-
kään maan päällä kun he itse vaan voivat hyvin.
Se kuin on heille keinuva aalto joka lyö arven weteen.

Wäsyneinä moiisiin parantumattomiin ihmisiin,
käännymme me toisaalle me sanomme vanhemmille
ja kouluille. Minkätätia te kasvatatte petoeläintä
ihmisestä. Ettekö te tiedä että julmuus kowettaa,
ja että raakuus tekee pedoksi, ja että eläinten rääk-
kääjä muuttuu lopulta ihmisrääkkääjäksi. Niin was-
taa kai ihmisystävä, sehän on mahdollista, minäpä
ajattelen tuota, ja kun hän on ajatellut aikansa niin
hän lopulta tulee siihen päätökseen, että ihminenhän
on se korkein ja sitähän täytyy alimmaisena kärkeä.
Onko se myönnetty että tappaa eläin ihmisen ela-
tukseksi, niin eikö silloin ole myönnettävä että eläintä
saa kiduttaa myös ihmisen waiwaiseläkkeeksi. Luon-
nollisesti jatkaa hän, sehän on selwä, opettaja neuwo
oppilastaan. Eläintiede saadaan paraiten tunnetuksi,
kun oikein katsotaan ja pitelemällä pidellään, oppi-
lainen tahtoo oppia eläintiedettä, ja niin hän etsii
linnun pesät ja häwittää ne, ampuu leiwosen suloi-
simman laulajamme, pistelee neuiloilla kaaliperhosia
sillä sille korkeammalle täytyy sen alamaisen kärkeä.

Mutta tämä kaikki ei ole oikein, sillä jos nyt
ihminen olisi kaikki, niin mitä sitte olisi Jumala ja
mitä olisi hänen luotunsa ilman ihmistä. Eläin-
suojelus woi yhtä wähän saada tusea tieteistä, kun
esimerkiksi se joka ajaa heikolle jälle, samoin ei ole
jäällä senlaista tusea eli luottoa että siihen woisi

suuren kivimuurin huoleta rakentaa. Se mitä Eläin-
suojelus tarvitsee niin se tarvitsee säälimiä ihmisiä,
ihmisiä joilla on lempettä ja sydäntä eläviä koh-
taan, tässä asiassa ei ole kysymystä korkeammasta
eikä alemmasta olennoista, ei uhrista eikä orjista
waan aiwan yksinkertaisesti oikeutta kaikille.

„Niin oikeutta kaikille“, se on päämäärä, ajatte-
leppas mitä ne sanat sisältää ja vaatii. Kun ne
sanat ojennetaan kaikille luoduille, oikeutta lampaalle
ei ole vääräys muille, vääräys ihmisiä kohtaan ei
jaa olla oikeus eläimille.

Mota tällä pohjalauseella. Mota Jumalassa
ihmistä kohden tämä „oikeutta kaikille“, sillä hän
on osa luomakunnasta, samoin käyntä tätä sanaa al-
haisimpaa eläintä kohden, niin teet oikein.

Mutta tässä tulee taas poikkeus ja waiwalloi-
nen lausua että ihminen on ennen muita luomakun-
nan kruunu, sillä missä on koko awarassa maail-
massa kaikilla oikeus. Mlipäiten wihaa tuo wah-
wempi heikonpaansa, ylipäiten on tuon toisen kuolema
toisen elämä, ja tässä kaikessa sodassa toinen tois-
taan vastaan pitäisi ihmisen joka tätä katselee yksin-
omaan täyttämän sanat „oikeutta kaikille“.

Wastaus jonka lujemme Roomalaiskirjeen 8:ssä
luwussa masentaa meidät aiwan, jossa sanotaan:
Sillä ikävä luontokappaleen ikävöittämys odottaa
Jumalan lasten ilmoitusta. Että luontokappale on
turmeluksen ala annettu, ei mielellänsä, waan sen-
tähdhen, joka ne ala antanut on. Toiwossa, että
myös itse luontokappale pitää turmeluksen orjuudesta
wapaaksi tuleman, Jumalan lasten kunnian wapai-
teen. Sillä me tiedämme, että jokainen luonto-
kappale huokaa ja ahdistetaan aina tähänasti meidän

fanssamme. Juuri meidän ihmisten tähden käy itku ja walitus läpi koko luonnon. Mutta niinkuin kaikki rauhattomuus on tullut meidän kauttamme, niin pitää se myös poijes otettaman meidän wapaaksi pääsömme kautta. Meitä odottaa koko tunnettu luomakunta; me olemme sen sitonut, meidän pitää se myös wapahtaa ja päästää. Mikä edeswastuu ja mikä toivo!

Rakki tärkeää päätehtävää meillä on, olla armeljaat kaikille luoduille, ja welvollisuutemme rientää wapahtuksen päivän kanssa. Oikeus on tuomita se on walta, mutta kun ei meistä kukaan ole synllinen, niin ei meitä saata kukaan tuomitakaan. Me olemme welvolliset oikeudesta rientämään rakkauteen jota on luojan ensimmäinen ja sywin ajatus ollut, ja josta kaikki on aluksi lähtenyt. Rakkaus on paljo enempi kuin oikeus. Rakkaus on kaikki kaikissa. Rakkaus on itse Jumala ja koko hänen luomakuntansa, ilman rakkautta ei vaikuta kaikki meidän suuret sanamme ja hyvät tarkoituksemme ja työmme mitään. Oli kaikkein rakastakaamme luojaa ja osottakaamme rakkauttamme sillä että rakastamme kaikkia hänen luotujaan. Rakkauden työ on sellaista, että sitä pitää osoittaa kaikille niin suuremmasta alkaen pienempään olentoon asti ja samoin pienemmästä suurimpaan. Niin me rakastamme eläinmaailmaa, ei hyödyn wooksi, ei kauneuden takia, ei sen wooksi että rakkaudemme parantaa meitä itseä, ei sen wooksi että me saisimme ihmisiltä suuria, ylistyksiä ja kiitoksia. Ei minikään muun wooksi kuin ainoastaan sen että me rakastamme Jumalaa ja täytämme kalliin welvollisuutemme ihmisenä rakastamalla ja sääliä osoittamalla kaikille luoduille.

Kas tässä nyt minä vuoksi me olemme yhtyneet Gläinsuojelusseuraan. Meidän ensimmäinen ehtomme on vastustaa niitä liikuttavia wääräyksiä joita joka päivä näemme filmäimme edessä tehtävän noita wiattomia ja turwattomia eläviä olennoita vastaan, sekä tahtomme on että paremmat kansan tawat ja lujempi oikeudentunto alkaisi wallita ihmisten kesken, ja että se tylsyytys, raakuus, ja ajattelelmattomuus poistuisi meistä jota siellä niin suuresti on kansamme keskuudessa. Meidän pitää alkaa oikeudella, jonka waikeuttaa juuri todellinen rakkaus, rakkaudessa on meillä wimaa, rohkeutta ja tahtoa asiaamme edes miedä.

Sellaisia olemme me Gläinten ystäwät, tosin kyllä heikkoja itsesjämme, helposti wieteltäviä helposti harhaankin saatettuja, monasti erehtyviä keinoista, waikka kyllä asian tunnemme. Mutta kuitenkin on tahtomme wahwa ja järkähtämätöin kaikkien luotujen wapaaksi saattamiseksi. Me käymme, menemme ja tulemme usein huomaamata muilta waan kumminkin aina jäljet jättäen, missä olemme ollut. Meidän jälkeen jää kuitenkin jotain ihmisiin, ajatus joka heitä kaiwaa, tunto joka heissä herää. Nuhde joka heitä seuraa. Nykyajan työ pitää jaettaman monien käsiin, toiset tekevöt ja waikeuttakoot heidän tarkoitustiaan. Mutta me teemme työtä rauhan eteen maan päällä. Eikä tämä ole myös työtä jonka eteen kannattaa elää. Kuka on tätä vastaan, ja kuka on meidän kanssamme.

